

Vanesa Feijó Torrent (1 de 1)
Secretaria General del Pleno
Data Signatura : 16/01/2020
HASH: b1e95b819239afb7951b73e94d6cde29

DILIGÈNCIA:

Per a fer constar que en el moment de la realització de l'acta identificada amb el codi

ACTA PLE

Número: 2019-0010 Fecha: 14/06/2019

Cód. Validación: 9QL7ZGTTAF4J3R3W7Y4HARYGX | Verificación: <http://gandia.sedelectronica.es/>
Documento firmado electrónicamente desde la plataforma esPublico Gestiona | Página 1 de 24

va haver-hi un error per omissió en la transcripció del discurs del Sr. Nahuel González López (MÉS GANDIA), duplicant el discurs del Sr. Ciro Vicente Palmer Pascual (C's GANDIA), quedant redactada en els següents termes:

Codi Validació: 9HGTD6QSQ4DKZ9W4J575DQJ3M | Verificació: <https://gandia.sedelectronica.es/>
Document Signat electrónicament des de la plataforma esPublico Gestiona | Página 1 de 25

AJUNTAMENT DE GANDIA

ASSISTENTS

Alcaldesa-Presidenta:

Sra. Diana Morant Ripoll (PSPV-PSOE)

Regidors/es:

Sr. Miguel Ángel Picornell Canut (PSPV-PSOE)

Sra. Àngels Pérez Alarte (PSPV-PSOE)

Sr. Joan Muñoz Crespo (PSPV-PSOE)

Sra. Liduvina Gil Climent (PSPV-PSOE)

Sr. José Manuel Prieto Part (PSPV-PSOE)

Sra. Lydia Morant Varó (PSPV-PSOE)

Sra. Lorena Milvaques Faus (MÉS GANDIA)

Sr. Nahuel González López (MÉS GANDIA)

Sra. Alicia Izquierdo Sesé (MÉS GANDIA)

Sr. Xavier Josep Ródenas Mayor (MÉS GANDIA)

Sra. Laura Morant Peiró (MES GANDIA)

Sr. Ciro Vicente Palmer Pascual (C's GANDIA)

Sr. Víctor Soler Beneyto (PP)

Sr. Guillermo Barber Fuster (PP)

Sr. Vicente Gregori Acosta (PP)

Sra. Mª Emilia Climent Boix (PP)

Sra. Marta Cháfer Giner (PP)

Sr. Antoni Rodríguez Aparisi (PP)

Sra. Elisabeth Moreno Salom (PP)

Sr. Antonio Abad Rodríguez (PP)

Sra. Mª Pilar Gavilá Crespo (PP)

Sr. Andrés Puig de la Muela (PP)

Sra. María Cristina Moreno Borrás (PP)

Sr. José Vicente Just Moratal (PP)

Secretària General del Ple:

Sra. Vanesa Felip Torrent

Instructor de l'expedient d'Honors i Distincions:

Sr. Alvar García Gimeno

ACTA DE LA SESSIÓ CELEBRADA PEL PLE DE L'EXCM. AJUNTAMENT, EL DIA 20 DE MAIG DE 2019, EXTRAORDINÀRIA.

A la ciutat de Gandia, a les **19.30** hores del dia **20 de maig de 2019**, es reuneixen, al saló de sessions de la Casa Consistorial, les persones que es relacionen al marge, membres de l'Ajuntament, sota la Presidència de la Sra. Alcaldesa Diana Morant Ripoll, on actua com a fedatari públic el Sr. Secretari General del Ple, Vanesa Felip Torrent.

Oberta la sessió per part de la Sra. Presidenta, s'inicia aquesta, d'acord amb la relació dels assumptes especificats en l'ordre del dia de la convocatòria.

NOTA PRÈVIA

Les intervencions de la sessió consten en el següent àudio:

«COMISSIÓ DEL PLE D'ADMINISTRACIÓ, CONTRACTACIÓ, RECURSOS HUMANS I SEGURETAT CIUTADANA. Dictamen (arts. 52 i 70 ROPLE):

"Concessió del títol de "Fill Adoptiu de Gandia" a títol pòstum al Sr. Jose Pedro García Canet (Exp. Fills Predilectes).

Es dóna compte del dictamen unànime i favorable emés per la Comissió d'Administració, Contractació, Recursos Humans i Seguretat Ciutadana, en sessió celebrada el dia 15 de maig de 2019, que recull la proposta presentada per l'instructor de l'expedient, Sr. Àlvar Garcia Gimeno, la qual es llegida per aquest en els termes següents:

“Es dóna compte de la proposta presentada pel cap de servei de Cultura i instructor de l'expedient, de data 9 de maig de 2019, en relació a l'assumpte de referència i del tenor literal següent:

‘De l'expedient instruït per a la concessió de la distinció de Fill Adoptiu de Gandia, a títol pòstum, al Sr. José Pedro García Canet, incoat per decret d'Alcaldia de data 02 d'abril de 2019, es desprenen els següents

ANTECEDENTS DE FET

- I. El passat dia 3 de febrer es va produir l'òbit del Sr. José Pedro García Canet, un bon ciutadà que va nàixer al municipi d'Almoines però que va exercir la seua activitat professional a la ciutat de Gandia, on tenia la seua residència. Va ser professor de física i química en l'IES María Enríquez, regidor de l'Ajuntament de Gandia en la legislatura 1991-1995 i una persona molt vinculada al món faller, en especial, a la Falla de Màrtirs. El Sr. Garcia Canet va emprendre al llarg de la seua trajectòria diferents projectes, un d'ells, especialment encomiable, el de la Fundació Espurna, una entitat que s'ha convertit en un referent a la Comunitat Valenciana i en tot un exemple de dedicació en el treball adreçat a la integració social i laboral de les persones amb capacitats diferents.

AJUNTAMENT DE GANDIA

- II. La Junta de Portaveus de l'Ajuntament de Gandia, en sessió celebrada el dia 15 de març de 2019, acceptava unànimement la proposta de l'Alcaldia d'encetar el procediment especial per atorgar la distinció de Fill Adoptiu d'esta ciutat, a títol pòstum, al Sr. García Canet. En aquest sentit, mitjançant decret núm. 2124 de data 02 d'abril de 2019, l'alcaldesa signava la resolució que obria el tràmit administratiu i em nomenava a mi instructor encarregat d'aportar les raons i els mèrits on sustentat l'acord que el ple de la Corporació hauria d'adoptar.

- III. Ara, observats els tràmits que regula l'article 23 del vigent Reglament Municipal d'Honors i Distincions, aprovat pel ple de l'Ajuntament en sessió de 2 de novembre de 2000 (publicat en el BOP núm.33 de 08/02/2001), i feta la instrucció de l'expedient corresponent,

DIC

El fet de no haver-se redactat mai cap expedient sobre un fill adoptiu amb caràcter pòstum fa singular el nomenament que es proposa. I és precisament eixa absència de la persona a homenatjar, allò que dificulta la instrucció perquè el candidat i l'instructor no hem tingut cap ocasió ni oportunitat de conversar directament sobre la proposta de l'alcaldesa que hui es votarà. La seua trajectòria vital, política, social, educativa..., ha hagut de ser interpretada i valorada pels filtres de la gent que aportava experiències i memòries de o sobre Jose Pedro. És cert que totes les persones consultades han fet la seua aportació amb sinceritat, afectivitat i simpatia. I els he de donar les gràcies per la gentilesa i disposició.

El seu caràcter impetuós, hauria ajudat molt a furgar en els racons dels detalls, en la immensitat d'una vida viscuda a gran velocitat, com la d'aquelles persones que han nascut per desplegar dos i tres oficis. En esta característica ha coincidit tothom que l'ha conegut i tractat. Ningú, a l'hora del dia que se'l trobara, no podia sospitar que JP ja venia de fer mil coses. Ni encertava a deduir tampoc que li'n pogueren quedar encara mil més per fer en la jornada. Era àgil i vibrant. Nervis i fibres corporals concertades per a l'acció, era posseïdor d'un esperit energètic que portava sempre posat al damunt. Tenia la virtut de la sinceritat, de no fingir, de defendre allò que al seu criteri considerava encertat. No s'amagava de res i gastava la seua opinió com els rics gasten els diners, sense estalviar. Es podria estar d'acord o en desacord amb ell, i no passava res ni afectava la relació personal que sustentava la bona educació. I ho puc dir també en primera persona per haver contrastat acaloradament amb ell idees i projectes diferents, però que mai van enfosquir el tracte afectuós posterior que tinguérem fins al final.

José Pedro Garcia Canet, fill de José i María Vicenta, naix a Almoines el 29 de juny del 1941. Va faltar el passat diumenge 3 de febrer d'enguany. Hauria fet, per tant, 78 anys. La seua vida ha estat lligada de ben prompte a Gandia, sense deixar oblidat mai el seu poble natal. Als inicis dels estudis als PP Escolapis s'instal·la en un pis que havia

AJUNTAMENT DE GANDIA

comprat sa *uelo* en l'Avinguda d'Alacant de Gandia però que compartia per a la mateixa funció entre els seus set cosins i germans, si no volia seguir venint en bicicleta des del poble. Obté el títol de mestre el 31 de maig de 1960, encara no tenia vint anys, i guanya una oposició a Oliva a la qual renuncia al poc de temps per encetar els estudis de química a la Universitat de València mentre feia el servei militar –les milícies universitàries, d'aquells temps-. I es llicencia en ciències químiques el 24 de desembre de 1968, deu dies després de casar-se. Però el seu objectiu no era tancar-se en un laboratori amb ampolletes i microscopis, sinó continuar a un altre nivell en l'ensenyament que havia abandonat. Eixa seria la seua professió i vocació de sempre i que ja no deixaria fins jubilar-se l'any 2006. Amb la tinta del títol de químic encara fresca, s'estrena novament de professor al seu col·legi de joventut en Gandia, els PP Escolapis, fins que el al curs 69-70 el "fitxen" a l'Institut Laboral els mítics professors Camarena, Bonastre, Rausell o Climent. Des d'este institut, acabat el curs del 1975, oposita novament i aprova una plaça de professor titular i, com estàvem en un règim pre-autonòmic, l'envien a Hellín, en Albacete, amb la família. Als dos anys concursarà i tornarà a Gandia per a quedar-se en propietat definitiva, a l'institut nou, del qual serà catedràtic l'ú de desembre del 1993. Aquell institut, actualment María Enríquez, havia sigut inaugurat protocol·làriament l'octubre del revolucionari any de 1968, l'any que, precisament José Pedro, amb 27 anys s'havia casat amb Xaro Sabater el 14 de desembre.

Pren possessió de la nova destinació l'ú d'octubre del 1977. Al curs següent assumirà durant quatre anys, el càrrec de cap d'estudis. La memòria -a prova de temps- del seu company Fernando Choro, calcula que han passat per les aules de José Pedro més de 5.200 alumnes durant la seua vida docent abans de jubilar-se el 31 d'agost del 2006. En línies generals, fou respectat pels companys i acceptat sense hostilitat per l'alumnat propi degut al seu caràcter pràctic i resolutiu, facilitador i comprensiu, capaç d'entendre les diferents capacitats de resposta dels estudiants i, sobretot, els diversos interessos que els propis alumnes podien tindre en el futur sobre les assignatures que ell els impartia. A pesar del seu to solemne i greu a les aules, el seu nivell d'exigència acadèmica en les respostes de l'alumnat, solia anar en paral·lel a allò que realment acabarien necessitant en l'ofici que pretenien fer de majors. Les seues aules estaven per a ell plenes de casos particulars, de gent amb capacitats diferents. Les qualificacions finals podien matisar-se a partir d'un cúmul de circumstàncies en cada cas.

El 1991, sense abandonar el treball de professor al M. Enríquez, entra a formar part, com a regidor del Partit Popular, de la primera corporació municipal dirigida per una dona, l'alcaldeessa socialista Pepa Frau, fins el 1995 que acabà la legislatura. Entre el novembre d'aquell any i el febrer del 92, en els primers contactes i gestions municipals amb l'aleshores Rector Magnífic de la Universitat Politècnica, Justo Nieto, per implantar un Campus d'aquesta institució a Gandia, sempre apareixerà la figura de Jose Pedro. El seu paper per dur una extensió universitària a Gandia fou cabdal i discret, però eficient. El seu pas per este Ajuntament serà recordat pel sincer grau de confiança i respecte profund de les opinions i les gestions del funcionariat al que defensava públicament com a membre d'eixe cos que també era. Discutiria idees entre els

AJUNTAMENT DE GANDIA

membres corporatius, però mai no qüestionaria procediments tècnics ni criteris administratius. Al remat, les seues aigües sempre arribaven calmades a la mar, com correspon a un home bromista i assequible sense distàncies.

Era sincerament conservador (venia del Partit Demòcrata Popular) i profundament creient (era de l'Opus) però això no el privava de tindre amics personals amb idees i creences contràries. Per principis ètics i per convicció religiosa era humil en el comportament i discret en l'acció. I com a saforenc d'origen, gandià d'adopció i faller era irònic i exagerat. Un còctel sui gèneris i singular que totes i tots li acceptaven sincerament.

Les falles serien el seu balcó preferit des d'on poder veure la vida en tecticolor i feta de bromes a Gandia. Allà nadava com peix en l'aigua, de la mà del seu insuperable company d'escena Pepe Lloret, don José Lloret, que també seria fill predilecte d'esta ciutat. Des dels llibrets, les crítiques i, sobretot, les emissions falleres, José Pedro i Lloret s'enjogassaven i perdien la consciència i el seny que per edat els correspondria. Mentre Xaro preparava pastes i cafè, ell i Lloret envestien als seus i als contraris amb la mateixa intensitat i ardor fins a les tantes de la nit assajant les esperades emissions fallers de Màrtirs. La seua falla de sempre, la de Màrtirs, li tindria una devoció de per vida que encara ara els emociona recordar als entrevistats. La Junta Local Fallera li atorgaria el gesmil d'or l'any 2002.

L'any 1995, els òrgans del partit, vist el seu carisma i gestió, li demanaren major implicació orgànica i el posaren davant la disjuntiva de triar entre la política o "els xiquets". Els xiquets, per a ell, eren els alumnes de l'aleshores col·legi d'educació especial Sant Duc de Potries, un centre amb dificultats que ell presidirà i intentarà reflotar i rescatar de les pobres condicions a les que estava condemnat. El 1996 amb dues persones més fundaria Espurna, una alternativa nascuda amb un préstec que avalen personalment ell i la seua estimada Xaro.

Espurna és, una mampresa titànica duta a cap des del convenciment o, millor dit, des de l'obstinació més vital i absoluta. Espurna serà, en el fons, com sa casa. Una casa que duia al cap, a l'esquena i al cor les 24 hores del dia de tots els dies de l'any.

En un món farcit de presses, van quedant en les vores del camí éssers humans sense cap culpa, sense ni tant sols haver tingut l'oportunitat d'errar. Entre tota esta gent, hi ha un col·lectiu especialment sensible a estes batalles, especialment vulnerable en estos conflictes dels altres. Són gent que tradicionalment ha viscut amagada i al marge de les decisions públiques, dels encontres socials, dels espais generals on tots acudim. Aquesta gent no tenia normalitat o la tenia per davall dels considerats "normals". El nom, certament, no fa la cosa, però identifica i etiqueta les coses per als altres. En este sentit, la Fundació Espurna ha sigut i és un temple per als que, a pesar de ser iguals, se'ls ha tractat superficialment, ingènuament, com a desiguals.

Però Espurna no sols visibilitza i integra una part de la societat entre la pròpia societat a la qual pertanyen. Espurna no sols normalitza i protagonitza accions plenament homologades entre totes les altres que passen a Gandia cada dia, com una més i més especial si cap. Espurna dóna sentit i ompli d'orgull les pròpies vides dels seus més de tres-cents membres que l'integren. Espurna dóna oportunitats, crea utilitat i ofereix autonomia vital als que la busquen. I atenció, perquè això no és cap broma: més de 80

AJUNTAMENT DE GANDIA

monitors, més de 300 persones inscrites, seus en quatre ciutats, més de 100 membres integrats en treballs remunerats en empreses, 16 apartaments tutelats però amb autonomia personal..... impressiona. Un entramat d'operaris, tallers d'ocupació, salons de rehabilitació física, sales de dansa i música terapèutiques, menjadors, espais de jocs i relax, pisos compartits de dos persones autosuficients No estem parlant d'una barca de tresmall, sinó d'un autèntic transatlàntic fondejat al mar de Gandia. I José Pedro n'era el seu armador i capità al pont de comandament.

En conseqüència i per tot açò adés dit

Vist el seu compromís personal assumit amb la ciutat de Gandia per impulsar la vida associativa, festeria i religiosa de la societat general on s'integrà amb entusiasme

Vist, a més a més, la seua dedicació civil i la col·laboració personal amb l'administració local per promocionar la ciutat i ajudar a millorar amb la seua aportació la vida diària dels ciutadans i la prosperitat futura de Gandia

Vist, principalment, el seu paper destacadíssim com a líder, promotor, fundador i ànima de la fundació Espurna pensada i dedicada a la integració útil de la gent amb diversitat funcional

Este instructor, finalment considera, que el candidat és mereixedor de la distinció per a la qual se'l proposa, i que seria digne de rebre el reconeixement social que això comporta.

En conseqüència, eleva este expedient a l'alcaldia, i proposa formular al ple municipal, proposta d'acord favorable al nomenament de José Pedro Garcia Canet "Fill Adoptiu a títol pòstum" de Gandia d'acord amb el que disposa el Capítol II del vigent Reglament d'Honors i Distincions.

FONAMENTS JURÍDICS

Únic. La concessió de la distinció de Fill Adoptiu de la ciutat, a títol pòstum, està regulada en els articles 1, 2, 4, 5 i 6 del Reglament Municipal d'Honors i Distincions vigent i ha d'estar acordada per unanimitat del Ple corporatiu, amb la tramitació prèvia de l'expedient de conformitat amb el que estableixen els articles 22 i 23 d'aquesta norma reglamentària.

Atesos els antecedents de fet i els fonaments jurídics exposats, vist l'informe preceptiu emès per la secretària general del Ple de data 09/05/2019.

I als efectes previstos en l'article 23 de l'esmentat Reglament, este instructor es complau en elevar a la consideració del Ple de la Corporació, previ dictamen de la Comissió del Ple d'Administració, Contractació, Recursos Humans i Seguretat Ciutadana, la següent

AJUNTAMENT DE GANDIA

PROPOSTA D'ACORD

PRIMER.- Concedir la distinció de 'Fill Adoptiu a títol pòstum de la Ciutat de Gandia' al **Sr. José Pedro García Canet.**

SEGON.- Fer-li entrega de la distinció corresponent al títol concedit.

TERCER.- Publicar la concessió d'aquesta distinció en el Butlletí Oficial de la Província i en un dels diaris de major difusió d'aquesta, inserir en la pàgina web municipal i inscriure en el Llibre d'Honors i Distincions destinat a l'efecte, en compliment de l'article 29 de l'esmentat Reglament'.

La Comissió del Ple d'Administració, Contractació, Recursos Humans i Seguretat Ciutadana, per unanimitat dels seus membres, dictamina favorablement la proposta transcrita i l'eleva al Ple de la Corporació per a la seua aprovació”.

L'Alcaldia Presidència sotmet a votació el dictamen transcrit, el qual s'aprova pel Ple de la Corporació per unanimitat dels seus membres».

Seguidament, s'inicia un torn d'intervencions a càrrec dels portaveus dels Grups Municipals en els termes següents:

SR. CIRO VICENTE PALMER PASCUAL (C'S GANDIA):

«Sra Alcaldesa, Corporación, hijos predilectos que nos acompañan, Remedios Lloret, y Pascual Molina, familia de José Pedro, familiares y amigos.

Conocí a José Pedro como profesor del Instituto Ausias March de Gandia, un hombre transgresor, que valoraba el aspecto práctico de la asignatura que impartía más que el teórico. Recuerdo su forma de explicarnos la gravedad a sus alumnos. Se subía a una mesa y desde arriba dejaba caer el mechero. Era un hombre que captaba siempre la atención al cien por cien de quienes asistíamos a sus clases. Personalmente conocí el laboratorio de física y química gracias a él, a su carácter apasionado en lo que se refería a la enseñanza, por su vocación, ya que, nos llevaba al laboratorio a pesar de los riesgos que podía suponer, por la edad que teníamos.

Recuerdo también su paso por la política, por el partido demócrata popular, con un programa en el que llevaba cosas tan extravagantes como la reducción progresiva del endeudamiento municipal mediante la racionalidad y el equilibrio en los presupuestos municipales, cosas tan estrambóticas como la creación de ambulatorios y centros sanitarios o la construcción del Palacio de Congresos o la potenciación de las juntas de distritos para fomentar la descentralización. Objetivos que ponían de manifiesto el gran sentido común que poseía. Era fallero hasta la médula, muy creyente y comprometido, un magnífico instructor de los cursillos prematrimoniales.

Nunca olvidaré que cuando tuve mi primer hijo, que tenía síndrome de down, acudió a mi habitación del hospital y me dijo: vamos a hacernos un whisky. Yo le contesté: pero si nosotros no bebemos. Y me dijo: da igual. Estuvimos una hora juntos, hablando y en esa hora me hizo ver la vida de forma distinta a como la veía hasta entonces. Nunca olvidaré ese whisky que nunca nos bebimos, porque en el hospital no vendían alcohol. Era un hombre bromista, pero serio, con grandes convicciones e involucrado en la enseñanza, en ESPURNA, en la falla, etc.

De ESPURNA, únicamente decir que es José Pedro en estado puro, su pasión la ha transmitido a sus hijos, y ESPURNA continúa con el mismo espíritu con el que nació. José Pedro era esa persona que aparecía como por arte de magia cuando lo necesitabas, un hombre de familia y con unos grandes valores. Éste es un reconocimiento más que merecido de este Ayuntamiento y de esta ciudad.

AJUNTAMENT DE GANDIA

-SR. NAHUEL GONZÁLEZ LÓPEZ (MÉS GANDIA):

«Bona vesprada. Alcaldessa, regidors, fills predilectes, amics i amigues. Primer que tot m'agradaria agrair a la meua companya Lorena Milvaques que acaba legislatura com a portaveu de Més Gandia cedir-me la paraula, sabent que ella apreciava tant com jo a Jose Pedro, però sabent de la meua relació amb ell vinculades a les meues delegacions.

Hui estem en aquest ple per a retre homenatge a una persona singular. Una persona que ha sigut capaç d'unir-nos a totes en un moment en què aconseguir el consens polític sembla difícil. Una persona que va fer de la seua vida, i especialment de la seua trajectòria social un exemple a seguir. Perquè Jose Pedro García Canet no va nàixer a Gandia, i té aquesta ciutat als seus peus, té aquesta ciutat com la seua obra i la seua forma de viure en comú. És volgut per tots, i el seu llegat transcendirà a les següents generacions com una persona singular.

Tinc molts records amb Jose Pedro, fins i tot abans d'arribar al consistori, i això que no vaig tindre la sort de tindre-ho de professor.

La meua íntima vinculació i relació personal va començar en 2015 en arribar a regidor de Responsabilitat Social. En arribar la Fira i Festes nosaltres havíem preparat els tiquets per a les associacions però per falta de temps encara no les havíem repartit amb temps. Jose Pedro va entrar a l'Ajuntament i sense preguntar a ningú, va entrar en el despatx del meu company Jose Manuel Prieto exigint les seues entrades. I aquest gest el defineix. Des d'ací la meua col·laboració amb Jose Pedro, Charo i l'entitat ha sigut personal, de "tu a tu", per a poder beneficiar a la majoria social que necessita les administracions però també de persones compromeses. Eixes entrades no eren per a ell, eren per als seus xics, estos joves que gràcies a la Fundació Espurna tenen oportunitats laborals, esportives i són tractades d'igual a igual com mereixen.

Perquè Espurna és una benedicció, és una alegria per a Gandia, és un orgull en el seu màxim exponent. És una entitat que tot governant voldria tindre a la seua ciutat. Finalment en 2017 aconseguim obrir la Fira només per a les entitats socials, i aquell dia ell no va faltar. Hi ha una foto, que tant Diana com jo utilitzarem per a anunciar el nomenament de fill predilecte eixe dia de fira. Amb el seu somriure observant als seus xics simplement ser feliços. Amb la satisfacció del deure complit.

Espurna va nàixer per la voluntat de Jose Pedro García Canet i la seua família de donar-li una millor vida a Cristina. D'aconseguir poc i finalment ser referents en tot, i diguen ben clar que sí es podia. En unes èpoques en què els drets de les persones amb diversitat funcional i a capacitats encara havien d'avançar molt. I moltes vegades l'administració feia recaure aquestes entitats tota la responsabilitat. Ara a poc a poc anem caminant de la mà i aconseguim objectius. La seua especial atenció a l'ocupació, la gran demanda de les persones amb a capacitats, la fan avantguarda fins i tot a nivell internacional. El seu "trencadís", el Boga, i t que fan defineixen a la perfecció les paraules "inclusió social".

El segon record que volia nomenar va ser l'any passat. Portàvem anys lluitant amb Conselleria ampliar en 20 places més el Centre de Dia perquè volíem acabar en la llista d'espera en aqua casa comuna que és Espurna. I finalment ens plantàrem en el despatx del Director Gen Charo, Jose Pedro i jo. En les famoses Torres de 9 d'Octubre. I quan vam anar a entrar Pedro no tenia el DNI, s'havia deixat la cartera, amb la seua enorme personalitat, va aconse que la seguretat li deixara passar, ell venia de la ciutat com sempre a defensar als seus Finalment en eixa reunió aconseguirem l'ampliació. La seua satisfacció ha sigut un dels m moments que recorde. Vam fer un bon esmorzar, com a ell li agradava.

Perquè aquesta ciutat necessita tindre fills adoptius com ell, persones que posen l'interés c per damunt del personal. Que tinguen vocació social. Per a Més Gandia no solament és un p donar suport a aquest nomenament, també és un exemple a seguir per al futur. Charo, i to familia García Canet, aquest nomenament també és per a vosaltres. Gràcies per fer el bé p Gandia. Gràcies per continuar el llegat de Jose Pedro. Gandia és espurna. Gandia és Jose P García Canet. Hui alcem la mà tots junts per la inclusió, per la memòria i pel futur. Per la igual

Gràcies, amic i fill de Gandia.

AJUNTAMENT DE GANDIA

-SRA. LIDUVINA GIL CLIMENT (PSOE-PSPV):

«- Senyora Alcaldessa, **Diana Morant**;

Companys i companyes de la Corporació;

Senyor exalcalde, **Arturo Torró**;

Filla Predilecta de Gandia, **Reme Lloret**;

Fills predilectes de Gandia, **Pascual Molina**

Rector magnífic de la Universitat Politècnica de València, **Francisco Mora Más**

Benvolguda família **García-Sabater**;

Associacions i entitats de la nostra ciutat;

Família d'Espurna;

Amigues i amics;

Bona vesprada a totes i tots.

"Cada persona brilla con luz propia entre todas las demás. No hay dos fuegos iguales. Hay fuegos grandes y fuegos chicos y fuegos de todos los colores. Hay gente de fuego sereno, que ni se entera del viento, y gente de fuego loco, que llena el aire de chispas. Algunos fuegos, fuegos bobos, no alumbran ni queman; pero otros arden de vida con tantas ganas que no se puede mirarlos sin parpadear, y quien se acerca se enciende".

Aquest preciós relat de l'escriptor **Eduardo Galeano** que apareix en el seu llibre 'El libro de los abrazos' demostra que hi ha persones segures de si mateixa i que desborren energia, al costat de les quals és un plaer estar. Es tracta de persones que brillen amb llum pròpia.

Durant algunes etapes de la vida, deixem que altres persones ens il·luminen amb la seua llum. Eixes persones ens donen una mà quan més ho necessitem, ens brinden ei-

AJUNTAMENT DE GANDIA

nes per a enfrontar les dificultats i ens ajuden a solucionar els problemes. Al seu costat aprenem i ens recomponem.

I, per a brillar amb llum pròpia, és fonamental ser una persona autèntica i congruent. Tots tenim una llum diferent que ens fa únics i especials, però si no ens assegurem d'alimentar-la, acabarà apagant-se. Per això, la millor manera per a brillar amb llum pròpia consisteix a ser tu mateix, esforçant-te cada dia per ser la millor versió de tu.

Així era **José Pedro**. Una persona que brillava amb llum pròpia. I, sempre que podia, projectava la seua llum sobre els altres. Projectava eixa llum interior que, mentre més es repartix, més creix.

I, **José Pedro**, va saber projectar eixa llum en forma d'espurna a la nostra ciutat, Gandia, repartint-la i fent-la créixer.

El passat 3 de febrer ens assabentàvem de la pèrdua del nostre amic **José Pedro García Canet**.

Em prenc, amb permís de **Charo**, la seua dona, i els seus fills **José Pedro, Antonio, Javier, Charo, Julio, Pablo** i **Cristina**, tal vegada l'atreviment de dir-li amic; amic i company de l'institut María Enríquez, i també company de voler lluitar per millorar i fer més feliç la vida dels demés.

José Pedro tenia múltiples qualitats que varen estar presents en les moltes vessants de la seua vida. Com diu el seu amic i company **Fernando Chorro, José Pedro** es sentia profundament valencià, saforenc i, per tant, amb orgull la seua condició de fill d'Almoines (almoiner). A més, es sentia també molt gandià. **José Pedro** era també un home de trellat i un gran 'valencianot', en el millor dels sentits d'aquesta paraula.

Persona molt inquieta, alegre, oberta, responsable, emprenedora, propera, senzilla, amant de la seua família, de la seua professió, de la seua ciutat i amb profundes conviccions. Així, el seu optimisme li feia veure solucions on qualsevol altre veia problemes.

S'esforçava sempre per complir amb totes les seues obligacions, que tal com ha dit l'instructor de l'expedient, senyor **Àlvar Garcia**: "Tothom que l'ha conegut ha coincidit en què no importava l'hora del dia a què te'l trobares. **José Pedro** ja venia de fer mil coses i, possiblement, encara li quedaren mil coses més per fer en la jornada".

En la seua faceta professional el recorde (millor dit, els recorde) a la sala de professors del María Enríquez, a la part dreta de la sala de professors en uns sofàs marrons. En aquell racò estaven "els de la bata blanca": **Antonio Picot, Manolo Marqués, Eloy Enciso, Miguel Ángel Climent, José Ramón Pérez Gea** i altres companys. I, és clar, **José Pedro**. A l'esquerra estàvem els de llengües, filosofia, llatí, etc.

AJUNTAMENT DE GANDIA

En la vessant professional, **José Pedro** desenvolupà la seua tasca docent fonamentalment com a professor d'Ensenyament Secundari. En aquesta tasca, hi ha uns punts que crec que el definien:

Abans de la seua Llicenciatura en Ciències Químiques, estudià Magisteri, cosa que li va permetre adaptar-se bé al nou alumnat que rebia cada curs. La filòsofa **Hanna Arendt** autora de l'assaig 'La crisi de l'educació' (1996), diu molt encertadament que "educar es sempre ensenyar". Podem ensenyar sense educar, però és impossible educar sense ensenyar alguna cosa. Quan els continguts de l'ensenyament són els clàssics (matemàtiques, llengua, història...), la qüestió de com ensenyar sembla més senzilla. L'ensenyament del civisme, de l'ètica, dels valors, és una altra cosa. Ja ho percebien els grecs que, abans que ningú, es feren la pregunta sobre l'ensenyament de la virtut. Com ensenyar allò que no és un coneixement rigorós, ni segur, i l'objecte del qual és formar ciutadans. I això és el que feia **José Pedro**: a banda d'ensenyar Física, formava ciutadans.

José Pedro intentava explicar molts fenòmens físics o químics des dels fets més quotidians. Sabia exercir la seua autoritat des de l'exemple personal, així com la proximitat i el tracte personal amb el seu alumnat, procurant ser un estímul constant per a ells i elles.

No vaig coincidir amb **José Pedro** com a regidor del Partit Popular de l'Ajuntament de la nostra ciutat. Tot i que porte molts anys com a regidora, ell va exercir de 1991 a 1995, amb la primera dona alcaldessa de Gandia, **Pepa Frau**. Quan vaig entrar a la Corporació municipal, em parlaven d'ell com una persona dialogant i col·laboradora. Sense oblidar les seues gestions i contactes en aquell moment amb Rector Magnífic de la Universitat Politècnica de València, **Justo Nieto**, per a implantar un Campus d'aquesta institució a Gandia i que, posteriorment, es plasmà amb l'esforç de totes i tots.

José Pedro tenia clar que l'Ensenyament Secundari és un camí que deu conduir a la Formació Professional o als estudis universitaris. I, d'aquesta manera, sabia adaptar el seu ensenyament i exigència a aquesta doble finalitat.

L'alegria de **José Pedro** era una altra de les seues grans qualitats, que en ell estava molt present. Tot el món faller i la comissió de la seua benvolguda Falla Màrtirs la coneixen molt bé. Sempre va ser una de les seues veus en les magnífiques emissions falleres que feien els de Màrtirs. Era un gran col·laborador del desaparegut **José Lloret Tarrasó** (Fill Predilecte de Gandia) i del "pequeño titán" **Manuel Cascales** que, al costat de **Ramón Sanz**, foren l'ànima màter de la comissió propera al parador de les Tartanes. Avui encara queda gent com **Vicent Enguix** o **Paco Alberola** que formaren part d'aquell nodrit grup d'històrics fallers de Màrtirs (els coneguts a les Falles de Gandia com els "catedràtics"), que elevaren aquesta comissió fallera amb tanta solera fins a lí-

AJUNTAMENT DE GANDIA

mits insospitats. La Falla Màrtirs recorda la jovialitat que sempre tenia, sempre amb aquest objectiu: "Estar sempre alegre per a fer feliços als altres".

Una altra vessant importantíssima de **José Pedro** va ser la gran tasca desenvolupada amb la Fundació Espurna, apostant sempre per la integració, així com pel valor de les persones independentment de si tenen o no limitacions. **José Pedro**, per la seua professió, era un bon coneixedor dels principis de la Física i de la Química. I, alguns d'ells, els portà a la realitat de la seua vida.

Tal vegada siga sols una llegenda. Però se li atribueix a **Arquímedes** (el més il·lustre físic del món antic), la famosa frase: "Dadme un punto de apoyo y levantaré el mundo". Els molts nobles objectius de la Fundació Espurna eren una cosa extraordinàriament necessària. I, **José Pedro**, va saber ser el gran impulsor d'aquesta gran entitat i, al mateix temps, buscar (a banda del recolzament de la seua dona, la seua filla menuda i els seus fills), el suport necessari, ací i allà, per tal d'alçar este xicotet gran mon que és Espurna. "Quanta raó tenia Arquímedes!", ens diria **José Pedro**.

Com a regidora de Benestar Social vaig tindre l'oportunitat de conèixer els projectes que **José Pedro** va anar teixint des del primer local d'Espurna, fins a l'edifici de pisos tutelats. I, també, quan va vindre a proposar-me, durant el Govern local presidit per **José Manuel Orengo**, que s'incloguera en els contractes una clàusula que permetera un percentatge d'accés al món laboral de les persones amb discapacitat, que posteriorment regularia la Generalitat.

I després, encara que ja no portava l'Àrea de Benestar Social, la seua filla **Charo** es va passar pel meu despatx per a dir-me: "Ara anem a fer una altra "bogeria", un restaurant, El Boga. I així va ser. S'inaugurà el Boga deixant impressionats a tots els assistents la primera nit de la seua obertura. Si bé és cert que **José Pedro** sempre deia que eren ells, els seus fills i la seua dona, els responsables.

El nom d'Espurna sempre anirà lligat a **José Pedro**, per la seua filla menuda, per totes aquelles famílies que veieren en ell un punt de suport per moure el món per la igualtat i la integració. Ell va ser l'impulsor del prestigi i el respecte que avui molts dels col·lectius que treballen per la integració tenen a la comarca de la Safor. I és que la integració sense la mà de **José Pedro García Canet**, no haguera sigut el mateix a la nostra comarca.

El 9 de novembre de l'any passat va ser l'obertura de l'any del Cinquantenari de l'IES María Enríquez. Eixe dia, els que vam ser companys durant anys d'aquest gran centre educatiu, ens sentírem preocupats al no trobar-nos amb el nostre estimat **José Pedro**. Avui, en aquest emotiu acte (com aquell dia), té també el contrast de l'alegria i de l'absència. Però les grans persones com **José Pedro** segueixen deixant entre nosaltres un exemple de vida i una gran família que seguirà al darrere de les seues petjades.

AJUNTAMENT DE GANDIA

Amb tota seguretat **José Pedro**, avui li ha demanat permís al seu quasi "tocayo" Sant Pere. Ens mira des d'on està i es riu, de segur, amb la seua sonora rialla. I, com quan va pronunciar el Pregó Faller, ens fa sonar la seua "trompetilla" de pregoner i ens diu:

"Ara a vosaltres vos correspon seguir volent-vos, que en això consisteix realment estimar a Gandia".

Acabe amb un fragment de 'Viatge a Ítaca', de **Lluís Llach**:

*"Bon viatge per als guerrers
que al seu poble són fidels
afavoreix el Déu dels vents
el velam del seu vaixell,
i malgrat llur vell combat
tinguin plaer dels cossos més amants.
Omplin xarxes de volguts estels
plens de ventures, plens de coneixences.
Bon viatge per als guerrers
si al seu poble són fidels,
el velam del seu vaixell
afavoreix el Déu dels vents,
i malgrat llur vell combat
l'amor ompli el seu cos generós,
trobin els camins dels vells anhels,
plens de ventures, plens de coneixences".*

Bon viatge, estimat **José Pedro**! Moltes gràcies».

AJUNTAMENT DE GANDIA

-SR. VÍCTOR SOLER BENEYTO (PP):

«Moltes gràcies senyora alcaldessa, membres de la corporació municipal, societat civil, veïns i veïnes, bona vesprada a tots.

En primer lloc voldria donar la més afectuosa benvinguda a l'Ajuntament de Gandia a Xaro, la dona de José Pedro, als seus fills, a tota la seua família, als membres de la Fundació Espurna, als amics de la Falla Màrtirs i a tants col·lectius amb els que José Pedro va participar i expressar a tots ells la més sincera enhorabona pel títol que li otorga la nostra ciutat

Una vegada més, este Saló de Plenaris es vist de gala per a augmentar la llista de les persones que mereixen ser nomenades Filles Predilectes i Adoptives de Gandia. A la llista formada per Josep Piera, Joan Climent, Roberto Costa Prats, Antonio Pellicer, el Pare Puig, Ignasi Mora, Vicent Faus, Josep Lloret, Reme Lloret, Pascual Molina, des de hui sumen a José Pedro Garcia.

Cada u dels membres d'esta llista han fet valdre el lema de l'escut de la nostra ciutat, "Així llueixen les teues obres". I quines grans obres les de tots ells!

Tots els que vam tindre la enorme sort de conèixer a José Pedro podem dir que es tractava d'una persona amable, dialogant, conciliador però ferm en les seues idees i principis i amb profundes creences religioses.

Quan estava preparant este discurs vaig pensar que la millor manera de retre homenatge a José Pedro era parlant dels seus amors: La seua família, la Fundació Espurna, la Falla Màrtirs i Gandia

Tots sabíem de la seua passió per la seua família, el seu amor indestructible amb la seua dona Xaro a la que va conèixer a les Falles de 1962 on causalment van coincidir en un acte on havien recitar uns versos.

Fruit d'eixa relació, José Pedro es va traslladar des d'Almoines per a passar a ser un veí de Gandia més.

Des d'eixe moment i fins a l'últim dia van ser una parella inseparable i que amb molt d'esforç i treball van formar una família amb 7 fills.

El naixement de la seua filla Cristina també va ser el naixement de la Fundació Espurna al juny de 1996.

Tal i com va dir el propi José Pedro a una entrevista¹ a l'any 2007 "Todo comenzó hace años, cuando nos planteábamos dar respuesta a las necesidades de nuestra hija Cristina, que tiene Síndrome de Down"

La Fundació Espurna és, ha sigut i serà un projecte que dignifica a les persones amb diversitat funcional i que ajuda enormement a la seua integració dins la societat, un projecte de justícia social que permet a moltes persones passar de ser dependents a tindre autonomia personal per a regir la seua vida.

AJUNTAMENT DE GANDIA

No hi ha major dignificació per a una persona que la de tindre un treball, la d'estar integrat dins la societat i la de regir els seus propis actes. I Espurna ho ha aconseguit amb centenars de persones.

El 1998 van començar els Programes de Garantia Social de Espurna, a 1999 va començar a funcionar el Centre Ocupacional, a meitat de 2001 es va crear el primer Habitatge Tutelat, a 2004 es va iniciar el Taller d'Inserció Laboral d'Espurna i a 2005 es va començar la construcció d'un edifici amb 14 vivendes tutelades.

Durant els últims anys José Pedro també va impulsar la Volta a Peu d'Espurna, un pas més en la integració de les persones amb capacitats diferents a través de l'esport, així com la integració en el món culinari amb la posada en marxa del Restaurant Boga a la Platja de Gandia.

Parlar de José Pedro també es parlar de la Falla Màrtirs, una Falla quasi centenària de la nostra ciutat que des de hui tindrà un Fill Predilecte i un Fill Adoptiu Josep Lloret i el propi José Pedro.

Dos institucions dins de col·lectiu faller i referents a les emissions e informatius fallers. Dos veus úniques e irrepetibles que sonaven a les nostres ràdios.

José Pedro mai va tindre un no per a la seua Falla, va formar part de quasi totes les executives.

Dins del món faller José Pedro també va trencar barreres animant a la meua companya Pilar Gavilà a ser la primera Presidenta de la Comissió i junts van nomenar a la seua filla Cristina com a Fallera Major Infantil de la Falla Màrtirs al 2008. I pel que m'han dit, Cristina ja és la "jefa".

I com no, José Pedro també era part de "La Moncloa", las "viejas glorias" de la Falla on estan les persones amb més experiència de Màrtirs com Serquera, Alberola, Fernando i Vicent Enguix,

La implicació de José Pedro Garcia amb la ciutat de Gandia també va ser des de la vessant política, ja que va ser regidor d'este consistori amb el Partit Popular. Dins d'esta etapa hem de destacar la seua implicació i treball silenciosos per a que Gandia fora la seu d'un campus Universitari.

Per als 12 regidors del Partit Popular és un immens honor compartir la mateixa bancada que José Pedro i una gran responsabilitat defensar les mateixes idees i conviccions.

El seu exemple ens ha de guiar en la nostra vocació política, anteposar els interessos de Gandia davant de qüestions partidistes

José Pedro es una persona molt volguda a la nostra ciutat, mostra d'això és la massiva aflluència al seu soterrar, la major que he vist mai.

La gran obra de José Pedro serà sempre reconeguda com una de les majors aportacions d'una ciutadà al benestar de tots els gandians.

Han passat 106 dies des de que el nostre estimat amic ens va deixar, però no mor qui

AJUNTAMENT DE GANDIA

no ens ha deixat. José Pedro segueix entre nosaltres, representant en la seua família, en la continuat de la Fundació Espurna, en cada executiva de la Falla Màrtirs i en l'afecte de centenars de gandians.

Per tant, sols em resta reiterar en nom del Grup Municipal Popular, el nostre més sincer agraïment i la més afectuosa felicitació cap a la família del nou Fill Adoptiu de Gandia.

Amb este reconeixement José Pedro rep l'homenatge que mereix per part de la ciutat a la que li va dedicar tant de temps al llarg de la seua vida

José Pedro tenia l'afecte de la gent allà on anava però des de hui formalment ja és part de la millor història de Gandia. Gràcies i enhorabona a tota la seua família.»

Finalitzades les intervencions, la Sra. Alcaldessa Presidenta sotmet a votació el dictamen transcrit, el qual s'aprova pel Ple de l'Ajuntament per unanimitat dels seus membres, i per tant amb el quòrum exigít en l'article 23.3.a) del Reglament Municipal d'Honors i Distincions.

Acte seguit intervé la Sra. ALCALDESSA, DIANA MORANT RIPOLL en els termes següents:

- «- Família de José Pedro García.
- Fills Predilectes de la nostra ciutat
- Rector Magnífic de la UPV, Francisco Mora
- Vicerector de la UPV, José Millet.
- Director del Campus de Gandia de la UPV, Jesús Alba.
- Companyes i companys regidors
- Representants del món cultural, social, educatiu i esportiu de Gandia.
- Amigues, amics.

Molt bona vesprada a totes i a tots.

“Hi ha dos classes de persones: les que viuen parlant de virtuts i les que es limiten a tindre-les”.

Jose Pedro pertanyia a la segona.

Aquesta senzilla frase la va dir el poeta Antonio Machado. I és de les millors definicions

AJUNTAMENT DE GANDIA

que podem atorgar al gran protagonista d'aquest acte, José Pedro. Un home discret, prudent, a qui tot el món volia, respectava i admirava. Perquè... tots els que estem hui ací ho sabem, José Pedro era un home bondadós, generós, cordial, amb una amabilitat immensa. I amb un gran sentit de l'humor.

Hui, la ciutat que tant s'estimava, tant l'estimava a ell, i que seguirà estimant-lo, anomena a José Pedro García Canet **Fill Adoptiu de Gandia a títol pòstum**.

Ser FILL ADOPTIU DE GANDIA és un honor i un reconeixement que no s'atorga perquè sí ni a qualsevol. Este privilegi és per a ell, per com era, per allò que va fer i per allò que ens va deixar, que va ser molt.

El saló de plenaris hui està ple de gent, la qual cosa ja demostra la classe de persona que era i la importància que tenia a les vides de totes i tots, i a la vida de la nostra ciutat.

-José Pedro era una peça fonamental del nostre teixit social. Persona de gran saviesa i saber estar, amb la sinceritat sempre com a bandera. D'imatge de vegades seriosa encara que capaç de traure'ns rialles quan es posava darrere d'un micròfon amb les seues cròniques falleres des de la seua estimada comissió de Màrtirs. I ho feia de tant en tant de la mà de Pepe Lloret, company amb el que ara també compartix el reconeixement de la seua ciutat, en el seu cas, el de Fill Predilecte. Implicat fins a la medul·la, va contribuir a convertir la festa fallera i la seua organització en el que és hui en dia.

-José Pedro era una peça fonamental del nostre teixit educatiu. Poques seran les persones que en Gandia no coneixien a José Pedro. Els joves, els primers, per la seua impecable tasca com a docent. Moltes generacions han escoltat les seues explicacions sobre física i química. Jo, una d'elles. Amb José Pedro aprenies de veres, sobre la vida i les coses quotidianes, no sols fórmules i números. i ja aleshores sabia detectar i estimular les diferents capacitats de cada alumne.

José Pedro va treballar des de tots els àmbits per Gandia. I ho va fer francament bé, sense buscar mai mèrits ni aplaudiments. Amb un esperit i una ment carregada d'energia, va dur endavant mil i un projectes. L'herència que ha deixat no és menuda.

-Però de totes les coses que va fer, la més gran, de la que se sentia més orgullós, era de **LA FUNDACIÓ ESPURNA**, el seu gran llegat a la ciutat de Gandia. Una aventura valenta i necessària que va emprendre de la mà de Charo, la seua dona, fa més de vint anys i que hui en dia és l'espill on es miren moltes ciutats que creuen fermament, com nosaltres, en la integració laboral i social de les persones amb capacitats diferents, en la seua inclusió i en la seua visibilitat. Ells van construir un temple per als qui, malgrat ser iguals, se'ls tracta injustament com a diferents.

AJUNTAMENT DE GANDIA

Jose Pedro va rebre molts premis en nom de la seua estimada Fundació i, com ell deia, servien també per a donar un poc de llum al camí que està fent-se.

Permitiu-me que hui jo agafe algunes de les seues paraules per fer eixe paper: Espurna són més de 300 xavals: al centre ocupacional, més d'un centenar al centre especial d'ocupació, al centre de dia, als habitatges tutelats, a les classes de dansa, als clubs esportius com els runners, futbol, bàsquet o rugby, que han arribat a ser campions d'Espanya.

Espurna són els cambrers i cuiners del restaurant Boga.

I els xiquets i xiquetes que atenen a Tavernes.

Espurna són els voluntaris que amb el seu treball fa que açò siga possible.

Espurna són també els professionals que amb la seua dedicació i estima, perquè s'ho creuen, estan juntament amb les persones que tracten d'incloure a la societat. Són els psicòlegs, fisioterapeutes, monitors, cuidadors, administratius...

I Espurna, amigues i amics, és també la família de José Pedro. Cristina, la seua filla que va ser la inspiració per crear este projecte; Charo. I la resta de fills que cada dia li furten hores al sol per aplicar tota la seua experiència al treball que és la Fundació.

Tota esta tasca cal ser recordada i valorada. Perquè suposa una valuosa lliçó de vida que ens donen dia a dia els seus membres en totes les accions que realitzen. Com la Volta a Peu, amb més de 700 participants i en la que sempre que he pogut els he acompanyat. Fa uns dies vaig participar en la presentació de la setena edició d'aquesta cursa, que se celebra esta mateix cap de setmana, i que he tingut el privilegi d'apadrinar. I enguany, repetiré mirant al cel i sabent que esta edició serà encara un poc més especial pel seu record.

La ciutat tenia pendent fer-li aquest homenatge, se l'havia guanyat sobradament fa anys. Malauradament no hem arribat a temps, però ací estem, recordant la seua figura, admirant la seua trajectòria i agraint eternament la gran petjada que ha deixat a Gandia. Agraint tot allò que ens va ensenyar, com que cada persona importa, que cada persona brilla. I també que una persona no és allò que aconsegueix sinó allò que supera.

Ho he dit abans. José Pedro era una d'eixes persones que estimava i es feia estimar.

De les que deixa el món millor de com el va trobar. I Jose Pedro se'n va anar deixant una millor ciutat.

AJUNTAMENT DE GANDIA

Allà on estigues, moltes gràcies de tot cor José Pedro».

Per últim la Sra. Alcaldessa manifesta el següent:

«En nom de la Corporació Municipal, i de la ciutat, tinc l'honor de lliurar el títol de Fill Adoptiu, a títol pòstum, al Sr. D. José Pedro Garcia Canet».

A continuació la Sra. Alcaldessa cedeix la paraula al fill del homenatjat Sr. José Pedro Garcia Sabater, en representació dels seus familiars:

«Salutacions oficials a la Alcaldessa, regidors, autoritats presents, especialment al Rector de la UPV i a altres membres del seu equip de govern.

Alcaldessa, Diana, Regidors de l'Ajuntament de Gandia, Ciro, Nahuel, Liduvina, Victor.

Gràcies per les vostres paraules als portaveus, i també al Arxiver per l'expedient i per la manera de llegir-ho..

Gràcies a tot l consistori per la seua decisió.

Gràcies per estar hui ací.

Gràcies a la gent de la falla i de les falles de Gandia.

Gràcies a la gent del barri, a la gent de Falcó i a tota la gent d'Espurna

Gràcies als companys de professió: mestres i professors.

I també als que van ser alumnes, en tots eixos llocs, i algun més (com casa nostra).

Gràcies també als companys d'estudis de la Escola Pia i als de la facultat de Ciències (secció Químiques).

Gràcies als amics, a tots, però especialment als que en casa anomenem "los amigos", que son part de la nostra família.

Gràcies en nom de la nostra mare, Charo i del resto de la família, ampla, gran i volguda.

Segur que el papà també està donat gràcies a Deu, allà dalt ,en directe, per haver-vos tingut al llarg de la seua vida.

Per a preparar este discurs vam fer una pluja de idees entre tots.

Vull llegir el que un dels meus germans va escriure. "*un ejemplo de padre, un ejemplo de marido, un ejemplo de amigo de sus amigos, un ejemplo de coherencia...*".

En això ja hi havia prou. Pero, hauria quedat un discurs curt.

Continuarem la pluja d'idees.

Vam fer una llista de llibres que serien la seua referencia vital. Teniem clar que dos eren el Nou Testament i el *Quijote*. El tercer lloc d'eixa llista se'l disputarien dos diccionaris (un en castellà i un altre en valencià) , un llibre d'Antropologia que es titulava "*Sociedad y Sensatez*", i un llibre de "Química Inorgànica" o el Català de Física.

Vam tractar de definir moments molt feliços de la seua vida. La nit de Reis que va conèixer, en persona, al Rei Melchor, el dia que va ser pregoner de les falles i desfilà

AJUNTAMENT DE GANDIA

per Gandia bufant la trompeta, i sense dubte el dia de la presentació en la que Cristina era nomenada Reina de la Falla...

Vam tractar d'escriure expressions d'ell com: "repalletamon", "Muy bien", "Charo, vinga, que fem tart" i " Deu *provirà*".

Sobre eixa expressió hem construït este discurs d'agraïment, i també de reconeixement.

"Deu *provirà*".

Mon pare confiava en la Providència. La sentia, la tocava, era una cosa física per ad ell.

Un amic teòleg descriu la Providència com un jugador de cartes que les tira sempre per a que guanyem la partida. Encara que moltes vegades sembla que l'envit que acaba de cantar, acaba la cama, i no el devies voler.

La Providència et du on ella vol, sempre que et deixes dur. I mon pare es deixava dur.

La Providència empra el que els científics nomenen "teoria del caos": l'evolució imprevisible de decisions menudes.

Moments aparentment irrelevants i també irreversibles que mostren el joc magistral de la Providència, la jugada que no entens en el moment, sinó molts anys després.

Hem triat 3 moments puntuals.

Son tres moments que parlen de família, d'educació i d'inclusió.

Les tres grans passions (passions de patir) del nostre pare.

1er Moment.

Dia: 2 de març de 1962. 14 hores. Lloc : Institut Laboral (actual Ausias March).

Motiu: Emissió fallera de la Falla dels Màrtirs.

L'any 62 l'emissió es transmetia en viu i en directe.

La Reina de la Falla havia de dir unes paraules de crida a la festa.

Aquell any ma mare era la Reina de Màrtirs. La *yaya*, sa mare, havia deixat que la seua *Rosarito* fora Reina, perquè pensava que en Màrtirs només hi havia gent major i formal. Sense perill.

El mateix any que el seu germà era president de la Falla Estudiantil, i el seu gran amic Emilio estava de president en la Falla de Corea, mon pare s'havia apuntat a Màrtirs

Algú el va acomboiar per a que diguera unes frases en l'emissió.

Ma mare va descobrir eixe mateix dia que no tot era gent major a la falla dels Màrtirs.

Dos setmanes després, les falles del 62 es converteixen en les mes plujoses de la història. Va ploure tant que van haver de tirar la falla al riu.

Segons ma mare, gràcies a la pluja, la *chiqueta* de 17 anys que era, es va passar la vesprada de San Josep ballant al llar de Corea en mon pare.

AJUNTAMENT DE GANDIA

6 anys i mig després, mon pare i ma mare, es casaren. 50 anys de casats. 5 fills i dos filles. 5 nores, 14 nets.

Mes de 40 sants i aniversaris per a celebrar cada any, posar el Belén cada Nadal, anar a per taronges en els nets, taules llargues per a dinar, on inclús, en el menjar encara parat a taula, s'han fet experiments de química davant la rialla el al·lucini dels seus nets.

I més família. I amics que son família. I família que es la falla.

Molts *moritos* i pastissets, i sopars al casal i consells de savis, molts coets i moltes despertaes, moltes nits d'emissions. Quines nits i quina gent!

La comissió es una extensió de la família, i les falles, com a tradició, son el llar on convivim els que estem, i també els que, llei de vida, ja no estan.

Mon pare pensava que les tradicions hi havia que viure-les e inclús canviar-les, encara que espai, poc a poc, perquè son, també, l'expressió de la voluntat del que ja no està però és, gràcies a la tradició.

Per això, davant de cada proposta, li encantava parlar en uns i altres. Intentant entendre *lo* nou que es volia fer, i buscar-li acomodo, sense trencar el que ja existia.

Reformant i apuntalant eixa casa comú, que denominem tradició, i que dona trelat al temps.

Segon Moment.

Botem 30 anys.

Dia: divendres 13 de novembre de 1992. Hora: 8 de la nit

Lloc CMU "La Alameda" en València.

Motiu: Inauguració del Curs Acadèmic 92-93.

Mon pare havia entrat com a regidor a l'ajuntament eixe any (municipals del 1992). El 1992 es també l'any en que el 3r fill dels meus pares, se n'anava a Valencia a estudiar

A ma mare això li preocupava com a mare: els seus fills repartits pel món.

Mon pare el mateix fet també li generava una forta tensió personal. Però diferent.

Seguint el exemple de sa *uelo*, mon pare i ma mare havien aconseguit preparar la partida per a que tots els seus fills poguérem estudiar en Valencia, si volíem.

Però, al Jose Pedro ciutadà, al, en aquell moment regidor, li semblava injust que algú es quedara sense estudiar a la Universitat, simplement perquè la seua família no havia pogut preparar-se per a eixa despesa.

I durant eixe estiu del 92, parlant en Julio Delgado, companyó de promoció de la facultat de Ciències i professor a la Politècnica, va sorgir la idea de ¿per què no?: Una escola universitària en Gandia.

El moment va arribar en l'esmentat acte d'inauguració de curs acadèmic, que estava presidit, coses de la Providència pel Rector de la Universitat Politècnica de Valencia, Don Justo Nieto.

Al acabar l'acte, ma mare l'animava: "vinga, Jose Pedro, *dis-li-ho...*" Els que els

AJUNTAMENT DE GANDIA

conegueu sabeu de que parle...

I així es va presentar al Rector i va formular una pregunta directa “¿Cómo verían ustedes abrir una escuela en Gandia?”...

La resposta va ser un “¿Gandia?, no lo habíamos pensado, estábamos pensando en Elche”.

En aquell moment a més del campus en Alcoi, la UPV tenia un campus en Oriola. El model universitari de la Comunitat Valenciana estava definint-se.

El nou fill adoptiu de Gandia, va actuar com calia: Gandia es lo millor del mon, els instituts son espectaculars, els pobles de La Safor , la platja

En aquell moment Gandia entrava en el mapa universitària valencià.

Mon pare li va demanar permís: “Rector, ¿esto que usted me ha dicho lo puedo repetir?”.

El dia 27 de novembre de 1992 en la comissió d'Educació de l'Ajuntament ho va repetir.

Moltes vegades més va fer d'intermediari davant el Rector, per a desàtascar situacions. Però quan la política començà a marcar el seu ritme, i ell va entendre que lo millor per a Gandia era fer-se a un costat, no ho va dubtar.

Els companys de professió ho saben. L'Educació, en majúscules el feia bullir.

Ell, fill de llaurador, d'Almoines, donava classes a l'institut, podia canviar la vida dels alumnes, tenia la responsabilitat d'ensenyar a pensar, d'obrir nous camins...

L'educació per ad ell era una passió. Un patiment, un foc dins del seu cor.

Mon pare no era un químic que es dedicava a donar classes, era un mestre d'escola que va estudiar Ciències per a donar classe.

Un professor que feia volar el *borrador* per a mostrar la trajectòria parabòlica, o que emprava receptes de coques, ous i farina, per a explicar equilibris estequiomètrics.

Però, més enllà, del seu modo particular d'ensenyar, era (maleït preterit perfecte) un convençut de que la educació deu ser el mecanisme de promoció social i personal-

Pensava que el Sistema Educatiu devia complementar on la família no podia arribar.

Per eixe motiu, no només va ser alumne i mestre de l'Escola Pia, també va ser president de la associació de pares.

I també per eixe motiu, La taula *camilla* de casa ha vist molts alumnes (inclús net i netes) en classes particulars, i ha sentit a molts pares, mares i alumnes parlar sobre futur que es el temps verbal de la educació.

Tal volta, lo més particular del pensament de mon pare es que mai pensava en el alumnat com a un genèric, sinó en cada alumne individual.

En cada xicona, en cada xicon, en la seua condició familiar, en la seua particular necessitat educativa.

Per això començava les classes tractant d'endevinar el poble d'origen del alumne, tractant d'entendre d'on venia i on anava.

Perquè entenia que la seua funció com a professor, com a mestre, era donar-li a

AJUNTAMENT DE GANDIA

cadascú segons la seua necessitat, exigint segons la seua capacitat.

3r (i últim) moment

5 de setembre de 1983. Migdia. Lloc : Clínica Sagrada Família.

Naix la meua germana Cristina.

Recorde molt aquells dies. Ma mare a l'hospital semblava feliç. Recorde com vam fer la votació familiar per a triar el nom de la xiqueta...

També recorde a mon pare en el "*cap catxo*", afectat per la sort que li havia tocat.

Recorde la seua cara, sempre espill de l'ànima.. Deu meu, per què a mi?

Els fets mostren que Déu li contestà, "No pots ni imaginar tot el be que encara queda per fer".

Cristina es convertirà en la seua felicitat i en la felicitat de la seua família.

Més que ser la seua sèptima filla Cristina es va convertir en la seua primera neta.

Cristina va ser, és, l'argamassa de tota la família. I més.

Els seus amics, la van afillar.

I la falla, la va fer fallera.

Però, una vegada més no tenia prou en resoldre el seu problema personal, tocava anar mes lluny.

De família sabia, d'educació sabia, tocava dependre a saber de discapacitat e inventar el concepte d'inclusió.

A cadascú segons la seua necessitat, però sempre tots junts.

Primer va entrar a ajudar en la anomenada "associació de Potries".

Va tractar de complir funcions de millora en la institució tradicional de la Safor arribant a ser el seu president.

Per algun motiu va haver d'eixir. I d'eixa nova jugada de la Providència, absolutament incomprensible en aquell moment, va sorgir l'Espurna.

En Gandia.

Perquè es Gandia el lloc on mon pare trià viure.

Perquè era en Gandia on tenia que viure i treballar la seua filla.

Gandia, una ciutat de dimensions humanes, en forta cohesió social. On devia ser possible la Integració en la societat a través de la ocupació.

Una integració que comença a casa, però que desborda a institucions, col·lectius, empreses...

Espurna no seria igual fora de Gandia, sense la gent de Gandia, sense el seu Ajuntament, sense les falles i les escoles, sense les botigues on comprar, o les carreres populars en les que participar, sense els porrats de la Safor...

Al voltant d'Espurna, una Fundació, no una associació ni una empresa per la seua explícita voluntat, s'han anat ajuntant usuaris i famílies, treballadors i voluntaris, que fan possible el que ara es.

AJUNTAMENT DE GANDIA

Una Fundació que ha anant obrint un camí marcat per les necessitats que apareixien, tal i com apareixien.

Mon pare, com a president i fundador, no tenia grans plans. Per no tindre no tenia ni despaig.

Entrava al taller i es posava a fer trencadís o a doblar camisetes, i quan anava a les oficines, allí, dret, firmava el que li posaven davant.

Si li demanaves una definició de plà estratègic per a la Fundació ell dia: “*estem p’a lo que estem*”. A cadascú segons la seua necessitat.

Si li preguntaven “Jose Pedro, ¿com va la fundació?”

Ell contestava: Bé, gràcies a Deu, gràcies a Deu.

I ho dia dos vegades, per a que quedara clar que no era una forma de parlar.

En el nom de ma mare, dels meus germans i germanes, nores, netes i nets, de la família i dels amics, gràcies.

Gràcies Alcaldessa,

Gràcies Consistori,

Gràcies Gandia

Gràcies Papà.

I ell replicaria: Gràcies a Deu. Gràcies a Deu».

I no havent-hi altres assumptes per tractar, la Presidència va cloure la sessió a les hores 21:00 del dia de la data; del que s’hi ha tractat i de conèixer les persones assistents, com a Secretària General del Ple de la Corporació, done fe i certifique.

(Firmat electrònicament, segons codificació al marge)

